

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 73 Pž-1991/2020-5

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Kamelije Parać, predsjednice vijeća, Gorane Aralice Martinović, sutkinje izjaviteljice i Maje Bilandžić, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja ŠPORTSKO RIBOLOVNO DRUŠTVO DRAVA, Osijek, Donji grad, Donjodravsko obala 8, OIB 55620687714, kojeg zastupa punomoćnica Marija Lončarević Latković, odvjetnica u Osijeku, protiv tuženika OSJEČKA TVORNICA KOŽA d.d. u stečaju, Osijek, Mije Kišpatića 2, OIB 11879561491, sada Stečajna masa iza OSJEČKA TVORNICA KOŽA d.d. Osijek „u stečaju“, Osijek, Donjodravsko obala 16, OIB 20067256944, koje zastupa stečajna upraviteljica Nada Gagro, radi utvrđivanja prava vlasništva, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-78/2019-34 od 26. veljače 2020., u sjednici vijeća održanoj 24. lipnja 2021.

presudio je

I. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-78/2019-34 od 26. veljače 2020. u dijelu pod točkom 1. izreke u kojem je tužitelj zatražio izdavanje tabularne isprave od tuženika.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-78/2019-34 od 26. veljače 2020. u dijelu pod točkom 1. izreke u svemu osim u dijelu u kojem je tužitelj zatražio izdavanje tabularne isprave od tuženika, kao i pod točkom 2. izreke pa se o tome sudi:

Utvrđuje se da je tužitelj Športsko ribolovno društvo „Drava“ Osijek Donji grad, Krstova 97b, Osijek, OIB 55620687714, vlasnik nekretnine i to kč. br. 8989, u naravi zgrada u Ulici Donjodravsko obala ukupne površine 488 m² i to 4. suvlasnički dio: 548/11000 etažno vlasništvo (E-1), poslovni prostor koji se nalazi u suterenu, a sastoji se od ulaznog prostora, WC, WC, predprostora, ostave, restorana, kuhinje, ostave, hodnika, ostave, kupaonice, ostave i ostave, ukupne površine 227,90 m², te sporednog dijela koji se sastoji od spremišta u suterenu s 24,84 m² i terase u prizemlju sa 117,33 m², te 5. suvlasnički dio: 146/1000 etažno vlasništvo (E-2), stan 1, koji se nalazi u prizemlju, a sastoji se od ulaznog prostora, sobe kupaonice, ostave, kuhinje i blagovaonice, dnevnog boravka i sobe, ukupne korisne površine 67,48 m², te sporednog dijela, koji se sastoji od tavana sa 110,59 m², te 6. suvlasnički dio 306/1000 etažno vlasništvo (E-3), stan 2 koji se nalazi u prizemlju a

sastoji se od ulaznog prostora, sobe, hodnika, wc, kupaonice, dnevnog boravka i blagovaonice, kuhinje, ostave i ulaznog prostora ukupne površine 141,23 m², te sporednog dijela koji se sastoji od natkrivene terase od 11,86 m² i tavana površine 110,59 m², a sve upisano u zk. ul. br. 21468 za k.o. Osijek.

III. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

1. Presudom poslovni broj P-78/2019-34 od 26. veljače 2020. Trgovački sud u Osijeku odbio je tužbeni zahtjev koji glasi:

„Utvrđuje se da je tužitelj Športsko ribolovno društvo "Drava" Osijek Donji grad, Krstova 97b, Osijek, OIB 55620687714, vlasnik nekretnine i to kč. br. 8989, u naravi zgrada u Ulici Donjodravska obala ukupne površine 488 m² i to 4. suvlasnički dio: 548/11000 etažno vlasništvo (E-1), poslovni prostor koji se nalazi u suterenu, a sastoji se od ulaznog prostora, WC, WC, predprostora, ostave, restorana, kuhinje, ostave, hodnika, ostave, kupaonice, ostave i ostave, ukupne površine 227,90 m², te sporednog dijela koji se sastoji od spremišta u suterenu sa 24,84 m² i terase u prizemlju sa 117,33 m², te 5. suvlasnički dio: 146/1000 etažno vlasništvo (E-2), stan 1, koji se nalazi u prizemlju, a sastoji se od ulaznog prostora, sobe kupaonice, ostave, kuhinje i blagovaonice, dnevnog boravka i sobe, ukupne korisne površine 67,48 m², te sporednog dijela, koji se sastoji od tavana sa 110,59 m², te 6. suvlasnički dio 306/1000 etažno vlasništvo (E-3), stan 2 koji se nalazi u prizemlju a sastoji se od ulaznog prostora, sobe, hodnika, wc, kupaonice, dnevnog boravka i blagovaonice, kuhinje, ostave i ulaznog prostora ukupne površine 141,23 m², te sporednog dijela koji se sastoji od natkrivene terase od 11,86 m² i tavana površine 110,59 m², a sve upisano u e upisano u zk. ul. br. 21468 za k.o. Osijek, te se nalaze tuženiku stečajna masa iza Osječka tvornica koža d.d. u stečaju, Mije Kišpatića 2 Osijek, OIB 11679561491 dužan priznati i izdati tužitelju valjanu tabularnu ispravu podobnu za upis prava vlasništva na nekretnini i to kč. br. 8989, u naravi zgrada Donjodravska obala ukupne površine 488 m² i to 4. suvlasnički dio: 548/11000 etažno vlasništvo (E-1), poslovni prostor koji se nalazi u suterenu, a sastoji se od ulaznog prostora, 2 WC, WC, predprostora, ostave, restorana, kuhinje, ostave, hodnika , ostave, kupaonice, ostave i ostave, ukupne površine 227,90 m², te sporednog dijela koji se sastoji od spremišta u suterenu sa 24,84 m² i terase u prizemlju sa 117,33 m², te 5. suvlasnički dio: 146/1000 etažno vlasništvo (E-2), stan 1, koji se nalazi u prizemlju, a sastoji se od ulaznog prostora, sobe kupaonice, ostave, kuhinje i blagovaonice, dnevnog boravka i sobe, ukupne korisne površine 67,48 m², te sporednog dijela, koji se sastoji od tavana sa 110,59 m², te 6. suvlasnički dio 306/1000 etažno vlasništvo (E-3), stan 2 koji se nalazi u prizemlju a sastoji se od ulaznog prostora, sobe, hodnika, wc, kupaonice, dnevnog boravka i blagovaonice, kuhinje, ostave i ulaznog prostora ukupne površine 141,23 m², te sporednog dijela koji se sastoji od natkrivene terase od 11,86 m² i tavana površine 110,59 m², a sve upisano u zk. ul. br. 21468 za k.o. Osijek na njegovo ime u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Osijeku u roku od 15 dana, koju će ispravu u protivnom zamijeniti ova presuda kao zemljišno knjižna isprava na temelju koje je tužitelj ovlašten zatražiti uknjižbu prava vlasništva.

Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi prouzročeni parnični trošak sve u roku od 15 dana.“

2. Točkom 2. izreke presude naloženo je tužitelju da tuženiku nadoknadi parnični trošak u iznosu od 3.750,00 kn u roku od osam dana.

3. Protiv navedene presude pravodobno se žali tužitelj zbog svih zakonom predviđenih žalbenih razloga iz odredbe članka 353. stavka 1. točaka 1. do 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), to jest zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da sud drugog stupnja pobijanu presudu preinači i odbije tužbeni zahtjev.

4. Žalba tužitelja je djelomično osnovana.

5. U prvostupanjskom postupku nije počinjena povreda iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a, ispitujući pobijanu presudu, kao i postupak koji joj je prethodio, ovaj sud nije utvrdio da bi bile počinjene niti ostale bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. ZPP-a, a na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti na temelju odredbe članka 365. stavka 2. ZPP-a. U prvostupanjskom postupku nije počinjena niti povreda iz članka 354. stavka 1. ZPP u vezi s člankom 8. ZPP-a, kako to neosnovano navodi žalitelj, budući je sud na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, pravilno utvrdio činjenično stanje odlučno za pravilnu primjenu materijalnog prava.

6. Predmet ovog postupka jest zahtjev tužitelja za utvrđenjem kako je vlasnik predmetne nekretnine i zahtjev za izdavanjem tabularne isprave i naknade troškova postupka.

7. Iz sudskog spisa proizlaze sljedeće bitne činjenice.

8. Tužitelj tvrdi da neprestano od 1964. godine uživa koristi i drži posjed nekretnine koja se nalazi na adresi Donjodravska obala 8 u Osijeku i to kč. br. 8989 u naravi zgrada u Ulici Donjodravska obala ukupne površine 488 m², sve upisano u zk. ul. br. 103 za k.o. Osijek. Tuženik je u zemljišnim knjigama upisan kao vlasnik iako nikada nije uživao u istoj niti ju koristio niti bio u posjedu. Tužitelj ističe da su Športski objekti d.o.o. kao pravni sljednik Saveza organizacija za fizičku kulturu općine Osijek (dalje SOFK) uprave sportskih objekata predmetnu nekretninu tijekom 1964. godine kupili bivšu zgradu tvornice tutkala za potrebe ribolovnog športskog društva „Drava“ a što je vidljivo iz Zapisnika II. konferencije SOFK od 27. veljače 1966. u kojem su opisane sve aktivnosti Saveza tijekom 1964. i 1965. godine. Tužitelj je 1965. adaptirao prostorije iz vlastitih sredstava a 15. prosinca 1968. je u cijelosti završena izgradnja Udiličarskog doma u Donjem gradu. Navodi da je SOFK-a općine Osijek, uprava sportskih objekata 4. prosinca 1966. u povodu 30. godišnjice djelovanja predala na trajno korištenje SRD Drava zgradu za novi društveni dom Donjodravska obala 8, a o čemu je izdana povelja. Navodi da je tužitelj nakon dobivanja na trajno

korištenja nekretnine pribavio od projektnog biroa Arhitekt glavni projekt, te ishoda građevinska dozvola 8. prosinca 1965. Nadalje navodi da se iz spiska objekta u općini (registar objekata) izdavača SOFK-e Osijek koji je usvojen od općinske skupštine Osijek vidi da se zgrada ribolovnog društva vodi kao objekt u vlasništvu sportskih organizacija.

9. Tužitelj niti ne tvrdi da je pravni sljednik Športski objekti d.o.o., za kojeg tvrdi da je pravni sljednik Saveza organizacija za fizičku kulturu Općine Osijek, Uprave sportskih objekata (dalje SOFK) koji je kupio predmetnu nekretninu 1964. godine za potrebe ribolovnog športskog društva „Drava“.

10. Tužitelj ne pridonosi nikakve dokaze o svom pravnom sljedništvu, a iz Registra udruga proizlazi da je datum njegove osnivačke skupštine tužitelja 5. prosinca 1982. s datumom upisa 20. srpnja 1998.

11. Tuženik priznaje da tužitelj koristi navedenu nekretninu ali osporava navode tužitelja da nisu znali da je tuženik vlasnik nekretnine.

12. Tuženik navodi da nekretnina čini temeljni kapital Osječke tvornice koža koji je utvrđen rješenjem Hrvatskog fonda za privatizaciju, te čini stečajnu masu stečajnog dužnika. Osporava da je tužitelj dokazao vlasništvo, a SOFK-a nije mogla poveljom dodijeliti nekretninu na trajno korištenje tužitelju, jer nije vlasnik nekretnine niti ima pravo raspolagati istom. Tvrdi da su na sastanku održanom 2. veljače 2015. predsjednik i tajnik društva upoznati s pravnim statusom nekretnine, te da se ona prodaje u stečajnom postupku.

13. Nesporno je da je predmetna nekretnina na dan 10. svibnja 1976. bila upisana kao društveno vlasništvo s pravom korištenja u korist Tvornice kože Osijek, društveno poduzeće „Slavonka“ tvornica koža, prednika tuženika, te da je od 6. veljača 1996. u zemljišnim knjigama kao vlasnik nekretnine upisan tuženik, odnosno da je na temelju izvoda Okružnog privrednog suda od 5. veljače 1993. broja Fi-698/93 i rješenja Agencije Republike Hrvatske za restrukturiranje i razvoj od 2. prosinca 1992. broj 01-10/02-12-92/162 uknjiženo pravo vlasnika za korist Osječke tvornice koža d.d. Osijek, tuženikovog prednika.

14. Nesporno je da je tužitelj 27. veljače 2015. Trgovačkom sudu u Osijeku uputio zahtjev da se predmetna nekretnina izuzme iz prodaje na temelju dokaza iz tužbe, ali je stečajni sud pravomoćnim rješenjem poslovni broj St-31/00 od 16. travnja 2015. odbio zahtjev tužitelja, a na 5. usmenoj javnoj dražbi od 22. rujna 2015. nekretnina je prodana, te je tužitelj pismeno i usmeno obaviješten da s novim vlasnikom treba dogovoriti daljnje uvjete korištenja nekretnine.

15. Prema iskazu svjedoka Zvonimira Budimca (list 158./9. spisa), koja okolnost je nesporna, tužitelj je u predmetnoj nekretnini uživao posjed od 1964 do 2017. kada je napustio sporne nekretnine na temelju presude Općinskog suda u Osijeku poslovni broj P-279/16, koja je potvrđena presudom Županijskog suda u Osijeku poslovni broj GŽ-697/17 od 12. listopada 2017.

16. Na utvrđene nesporne činjenice sud je prvog stupnja primijenio materijalno pravo iz članka 114. stavka 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj: 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10, 143/12 i 152/14; dalje: ZV), te presudio kao u izreci.

17. Sud je prvog stupnja dijelom pravilno utvrdio bitne činjenice te proveo sve predložene dokaze ali nije pravilno primijenio materijalno pravo.

18. Prvostupanjski sud utvrđuje kako je tužitelj između 1966. pa nadalje bio istinit, zakonit i pošten posjednik ali odbija tužbeni zahtjev primjenjujući odredbu kojom se ne računa vrijeme dosjeda prije 8. listopada 1991. do trenutka upisa tuženika u zemljišne knjige. Navedena utvrđenja nisu sasvim pravilna.

19. Prema ocjeni ovog višeg suda, tužitelj nije dokazao zakonitost svog posjeda sporne nekretnine. Nije dokazao pravni temelj svog posjeda. Naime, zapisnik SOFK-e od 27. veljače 1966. je tek indicija ali ne i dokaz postojanja kupoprodajnog ugovora. Tužitelj, za razliku od utvrđenja prvostupanjskog suda, nije dokazao ni svoj pravni slijed od pravnih osoba na koje se poziva. Iz registra udruga je vidljivo kako je tužitelj osnovan 5. prosinca 1982. da bi kasnije njegov statut bio usklađen s važećim propisima. Dakle, početak njegovog samostalnog posjeda nekretnine započeo je tek od datuma osnutka. A nije ni sporno da je taj posjed trajao sve dok nije ovršen 2017. godine. Dakle, dokazano je da je tužitelj bio u samostalnom posjedu nekretnine 35 godina.

20. Kako je rečeno, nije dokazano da bi tužitelj bio zakoniti posjednik. Ali je pravilan zaključak suda prvog stupnja kako je njegov posjed bio pošten, odnosno savjestan. Naime, savjesnost/poštenje posjeda se pretpostavlja i to prema svim zakonima koji su regulirali stvarno pravno na današnjem području Republike Hrvatske od prve polovine 19. st. do danas. Na onoj drugoj strani je teret dokaza da tužiteljev posjed nije savjestan. Takav dokaz tuženik u ovom postupku nije predložio, niti je izveden. Presumpcija poštenja je tužitelju prestala ne kada se tuženik upisao kao vlasnik nekretnine u zemljišnim knjigama (kako pogrešno zaključuje prvostupanjski sud) već tek onog trenutka kad je njegov zahtjev kao izlučnog vjerovnika za izuzimanjem od prodaje predmetne nekretnine u stečajnom postupku odbijen 16. travnja 2015. pravomoćnim rješenjem poslovni broj St-31/00.

21. Naime, po članku 18. stavku 4. ZV, ako je u sporu o pravu na posjed pravomoćno odlučeno da pravo na posjed ne pripada posjedniku, njegov je posjed nepošten od časa kad je primio tužbu; to na odgovarajući način vrijedi i kad je o pravu na posjed konačno odlučilo drugo nadležno tijelo ili sud u nekom drugom postupku. Sukladno odredbi članka 18. stavka 5. ZV-a, posjed se smatra poštenim, osim ako se dokaže suprotno.

22. Pa ako je tome tako, onda je tužitelj protekom roka od 20 godina samostalnog posjedovanja, od 1982. godine do 2002. godine stekao vlasništvo na temelju zakona po pravilima o izvanrednom dosijedanju, sukladno propisima članka 28. stavka 4. ZOVO-a i članka 159. stavka 3. ZV-a koji su u tom razdoblju bili na snazi.

23. Prvostupanjski sud je pogrešno primijenio odredbu iz članka 388. stavka 4. ZV-a koja u današnjem obliku brani da se u rok dosijednja uračunava i dosijedanje na društvenom vlasništvu prije 8. listopada 1991. Međutim, kad je ZV stupio na snagu 1996. ta je odredba glasila sasvim suprotno.

24. Odredbom članka 388. stavka 4. ZV/1996. bilo je propisano: „U rok za stjecanje dosjelošću nekretnina koje su na dan 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu, kao i za stjecanje stvarnih prava na tim nekretninama dosjelošću, računa se i vrijeme posjedovanja proteklo prije toga.“

25. Dakle, izvornom navedenom odredbom članka 388. stavka 4. ZV-a nije bio propisan poseban pravni režim za dosjelost nekretnina u društvenom vlasništvu.

26. Odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske od 17. studenog 1999., U-I-58/97 i dr. ukinuta je navedena odredba članka 388. stavka 4. ZV-a (s danom 14. prosinca 1999.) - dosjelost se treba računati tek od 8. listopada 1991.

27. Izmijenjena odredba članka 388. stavka 4. ZV-a („Narodne novine“ broj 114/01 od 20. prosinca 2001.) glasila je: „U rok za stjecanje dosjelošću nekretnine koje su na dan 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu, kao i za stjecanje stvarnih prava na tim nekretninama dosjelošću, ne računa se i vrijeme posjedovanja proteklo prije toga dana“ (propisan retroaktivni učinak).

28. Na temelju navedenog noveliranog propisa sukladno odredbi članka 388. stavka 4. ZV-a hrvatski su sudovi odbijali tužbene zahtjeve na utvrđenje prava vlasništva dosjelošću nekretnina u društvenom vlasništvu, ako su tužitelji u rok dosijedanja uračunali vrijeme prije 8. listopada 1991., a bez tog dosjelost nije nastupila.

29. Međutim, u presudi Trgo protiv Hrvatske (Zahtjev 35298/04) od 11. lipnja 2009. ESLJP zauzeo je sljedeće shvaćanje: „U tim okolnostima, Sud smatra da podnositelj zahtjeva koji se razumno oslonio na zakonodavstvo koje je kasnije ukinuto kao neustavno ne bi trebao - s obzirom na izostanak bilo kakve štete u odnosu na prava drugih osoba - snositi posljedice greške koju je počinila sama država, donijevši takav neustavan propis. Zapravo, kao posljedica njegovog ukidanja, vlasništvo imovine koje je podnositelj zahtjeva stekao dosjelošću na temelju odredbe koja je kasnije ukinuta kao neustavna, vraćeno je državi kojoj je time pogodovala njezina vlastita greška. U svezi s tim, Sud ponavlja da rizik bilo kakve greške koje su počinila državna tijela mora snositi država te da se greške ne smiju ispravljati na trošak dotičnog pojedinca, posebice kada ne postoji drugi suprotstavljeni privatni interes (vidi Gashi v. Croatia, br. 32457/05, stavak 40., 13. prosinca 2007. i Radchikov v. Russia, br. 65582/01, stavak 50., 24. svibnja 2007.).“ (ESLJP Trgo protiv Hrvatske (Zahtjev br. 35298/04) od 11. lipnja 2009.).

30. U recepciji ove, i nekoliko drugih sličnih odluka ESLJP, Vrhovni sud Republike Hrvatske je, nakon razdoblja neusklađenosti (neko vrijeme je zauzimano shvaćanje kako je značajno vrijeme utuženja ali je to novijom praksom odbačeno), u konačnici u više svojih odluka zauzeo sljedeće pravno shvaćanje: Nakon što citira

pravno shvaćanje ESLJP iz predmeta Trgo, koje prihvaća, Vrhovni sud Republike Hrvatske dodaje: „Stoga je ovaj sud glede pitanja „Treba li u rok dosjeloosti računati vrijeme prije 8. listopada 1991. u slučaju kad i prije toga dana traje zakonit, pošten i istinit posjed u korist prednika tužitelja i tuženika?“ zauzeo pravno shvaćanje: „Kod stjecanja prava vlasništva dosjelošću na stvarima koje su prije 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu treba u vrijeme dosjeloosti računati i vrijeme prije 8. listopada 1991., ako se time ne vrijeđaju vlasnička prava osoba koja ta prava nisu stekla na temelju odredbe članka 388. stavka 4. ZV-a, nego na temelju drugih odredaba tog zakona. Rizik bilo kakve greške koju su počinila državna tijela, mora snositi država i ne smiju se ispravljati na teret pojedinca koji je stekao pravo vlasništva dosjelošću na temelju zakonske odredbe koju je Ustavni sud Republike Hrvatske naknadno ukinuo, posebice u onom slučaju kada ne postoji drugi suprotstavljeni privatni interes trećih osoba.“ (Vrhovni sud Republike Hrvatske poslovni broj Rev x 974/2017 od 7. svibnja 2019.).

31. Stoga, kako u predmetnom slučaju nije utvrđeno da bi tužiteljevo vlasništvo vrijeđalo vlasnička prava osoba koja ta prava nisu stekla na temelju odredbe članka 388. stavka 4. ZV-a, nego na temelju drugih odredaba tog zakona, prema izloženom pravnom shvaćanju tužitelj je dosjelošću stekao po zakonu pravo vlasništva 2002. godine na predmetnoj nekretnini.

32. Međutim, tužiteljev zahtjev za izdavanjem tabularne isprave radi upisa u zemljišnu knjigu nije osnovan jer se stranke ne nalaze u obveznompravnim odnosu. Takvo shvaćanje je zauzeto u više odluka viših sudova. Primjerice: „...Pravilna je odluka suda prvog stupnja kojom je odbio zahtjev tužitelja za izdavanje tabularne isprave, budući je taj zahtjev po svojoj prirodi obveznompravnim, a ne stvarnompravnim zahtjev, koji pretpostavlja postojanje određenog obveznompravnog odnosa između ugovornih stranaka, pri čemu izdavanje tabularne isprave predstavlja isključivo ispunjenje jedne od obveza iz pravnog posla...“ (ŽSZ GŽ-5558/14).

33. Slijedom navedenog, valjalo je djelomično odbiti tužiteljevu žalbu i potvrditi pobijanu presudu na temelju odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a te odlučiti kao u točki I. izreke ove presude, a na temelju odredbe članka 373.a stavaka 1. i 2. ZPP-a djelomično preinačiti pobijanu presudu i odlučiti kao u točki II. izreke ove drugostupanjske presude.

34. Odluka o troškovima temelji se na okolnosti da su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima te sud određuje da svaka stranka snosi svoje troškove na temelju odredbe članka 154. stavka 4. ZPP-a pa je odlučeno kao u točki III. izreke ove drugostupanjske presude.

Zagreb, 24. lipnja 2021.

Predsjednica vijeća
Kamelija Parać

Dokument je elektronički potpisan:
KAMELIJA PARAĆ
Vrijeme potpisivanja:
03-08-2021
09:52:12

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D4852393733439333636353139
L=ZAGREB
S=PARAĆ
G=KAMELIJA
CN=KAMELIJA PARAĆ

Broj zapisa: **eb2fc-4a7a4**

Kontrolni broj: **05623-5f843-9021e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=KAMELIJA PARAĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.